

Beste Celine,
Ik werd erg getriiggerd door je brief,
omdat ik het gevoel heb dat ik zelf
relatief kort geleden ook met een-
zaamheid en melancholie werkte als
hoofdbestanddelen in wat ik maakte.
Ik wil je graag even meereiner door
mijn geolachten over waarom ik nu
ergens anders ben beland, omdat ik
benieuwd ben hoe jij hierover denkt
of je toe verhaadt.
Ik studeerde af aan de bachelor regie
met de tekst 'Onderbuikblues'
van Peter Handke (ken je deze?
misschien interessant ook voor jou?),
een tirade van een zware melancholicus
zeer muzikale!

die doordraait in zijn / haar zwartgallig-
heid. De voorstelling eindigde ermee
dat ik deze persoon, als regisseur,
terug de baarmoeder instopte,
om hem / haar te laten stoppen met
praten en denken en omdat dit
volgens mij eigenlijk het enige was
wat deze persoon wilde; liefde,
intimiteit, dichtbij zijn.

Als de depressie komt, valt je zelf uiteen
en zal uiteindelijk je vermogen om liefde te geven
of te ontvangen worden weggenomen.

- Andrew Solomon, *Demonen van de middag*.

←
dit komt uit
het boek
'Dankere van
Kamers' van
het museum
Dr. Guislain
over melancholie
en depressie,
AANRADER!

Depressie en melancholie zijn natuurlijk niet hetzelfde (of zoals ze in dat boek schrijven; depressie is de vernauwde, klinische, hedendaagse variant van 'ziekelyke', ~~het~~ bredere artistiek-romantische melancholia), ze dragen een gemeenschappelijk overmogen tot verbinding / liefde / samen zijn - met de wereld / de omgeving, en leggen zoals jij zei de nadruk op de ervaring van afstand, de kloof, de spleet.

Het was alsof ik iets hiermee had uit te zoeken want dit overmogen maakte (en maakt me nog steeds) ongelooflijk verdrietig en bij (soms nog) gebrek aan acceptatie ook kwaad.

Op een gegeven moment kwam ik er in mijn zoektocht (ik denk door verschillende ontmoetingen, vooral met sterke, krachtige vrouwen) achter, dat deze manier van 'zijn' mij, en bij extrapolatie de wereld, niet verder bracht. En dat wat ik dacht dat een soort overmijdelijke, altijd te moeten meedragen zwaarte was, toch ook ergens een keuze ~~is~~ eigenlijk juist de-emancipeerde

is voor deze kijkwijze en houding. Daarmee wil ik het niet bagetäliseren want depressie is een heel reëel maatschappelijk fenomeen, en eerzaamheid, een grotere epidemie dan corona ooit kan worden, maar het is niet zo universeel als ik eerst dacht, we hebben er volgens mij als Westerse cultuur sterk mee te dealen.

Hier is het denken, en daarmee ook het spreken, sterk mee verbonden 'denk' ik. Moet hierbij ook aan Herz denken van Büchner, ken je die? "consistent, consistent, inconsistent".

Ook Beckett's teksten zitten vol van een "aja, ik vergeet steeds dat ik een lichaam heb".

De vraag is dus misschien; hoe verhoud ik me als kunstenaar tot die eeuwenoude traditie van de melancholie en het wereldbeeld dat uit het existentialisme spreekt?

Ik kwam er steeds meer achter dat ik de 'verheerlijking van de afstand/kloof' en de impliciete hiermee gepaard

gaande apathie, slachtofferschap en machteloosheid niet wilde reproduceren of verspreiden. Dat betekent niet dat ik voorstander ben van een soort 'happy, jay, jay, alles is goed' maar wel van een affirmatieve kracht die ook vooral aandacht geeft aan de verbinding die er wel is, en die pijn kan vieren als mogelijkheid tot vreugde en waarmee gericht is op het in beweging brengen van wat vast is komen te zitten.

Nu ik deze brief teruglees, hoor ik vooral mezelf erg vechten met dit thema en mijn positie bepaling.

Hoe denk jij hierover, hoe positioneer jij je tegenover het wereldbeeld van de melancholieke mens / de existentialist, hoe ga jij hiermee om? Liefs, ^{Salomé}

PS. Ona's antwoord deed me denken aan de 'Spreek machine' van Gustav Mesmer, een waanzinnige (in beide betekenissen) kunstenaar die zijn hele leven zat opgesloten in de psychiatrie en daar vliegmachines bouwde, o.a. om over de muren te vliegen.

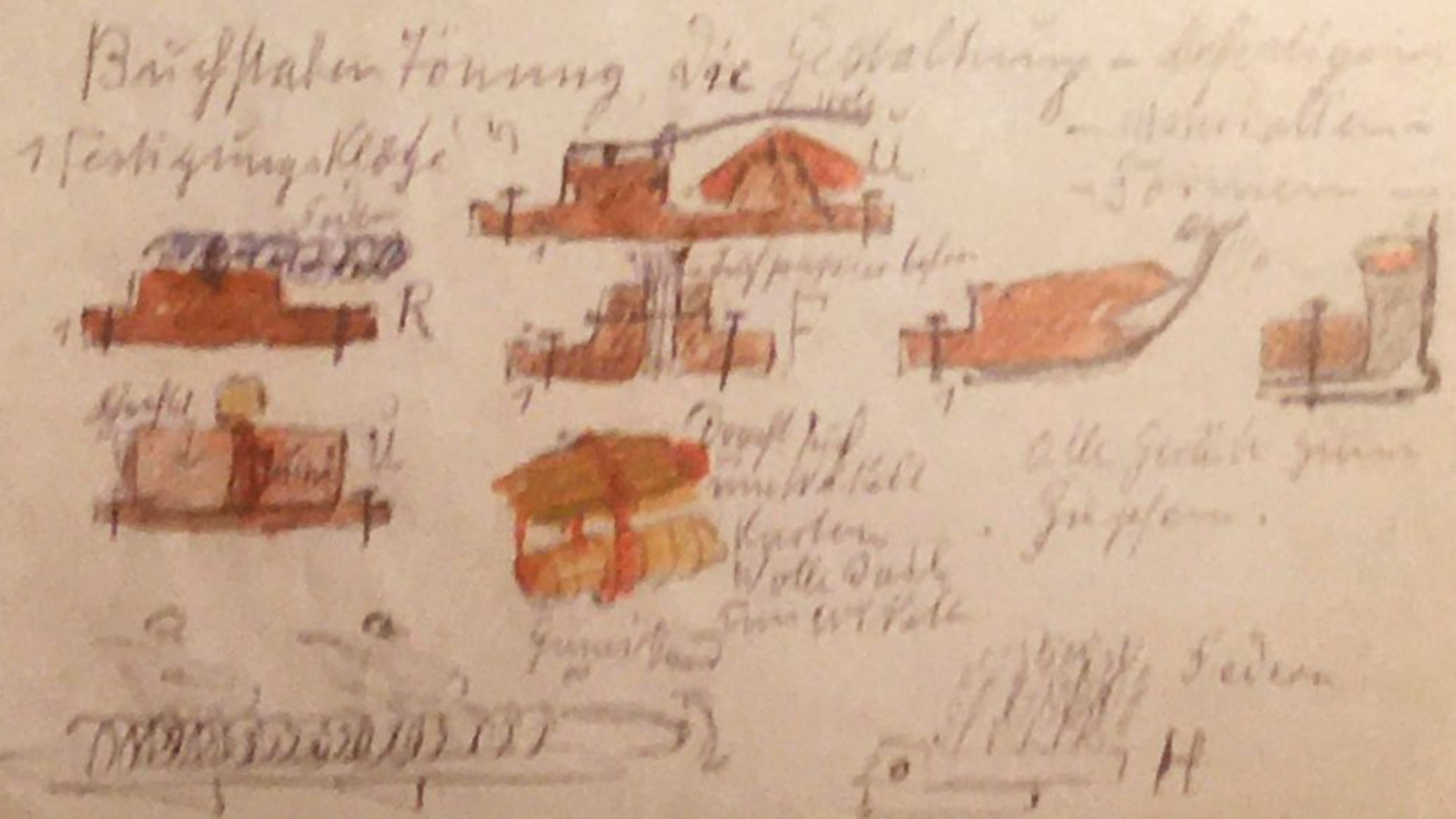
Der Sprethaparar 54,

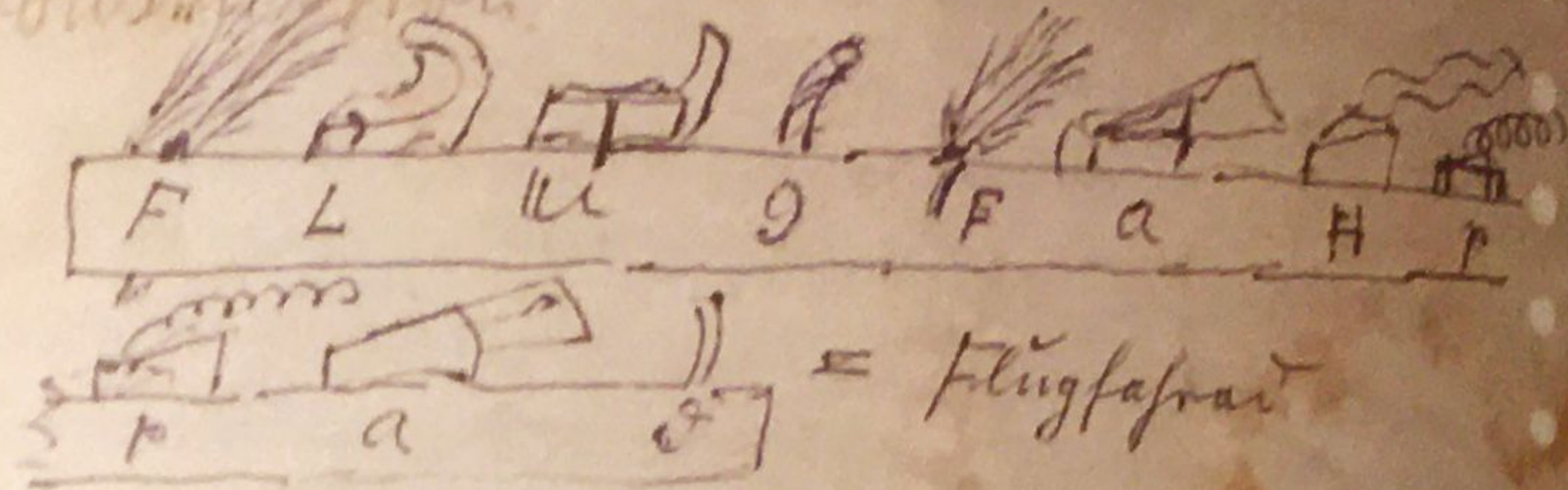
Dürrschicht

5 Griffe
die Büchstab
zu Werk
Hauptbestand
geformte
Verstellung

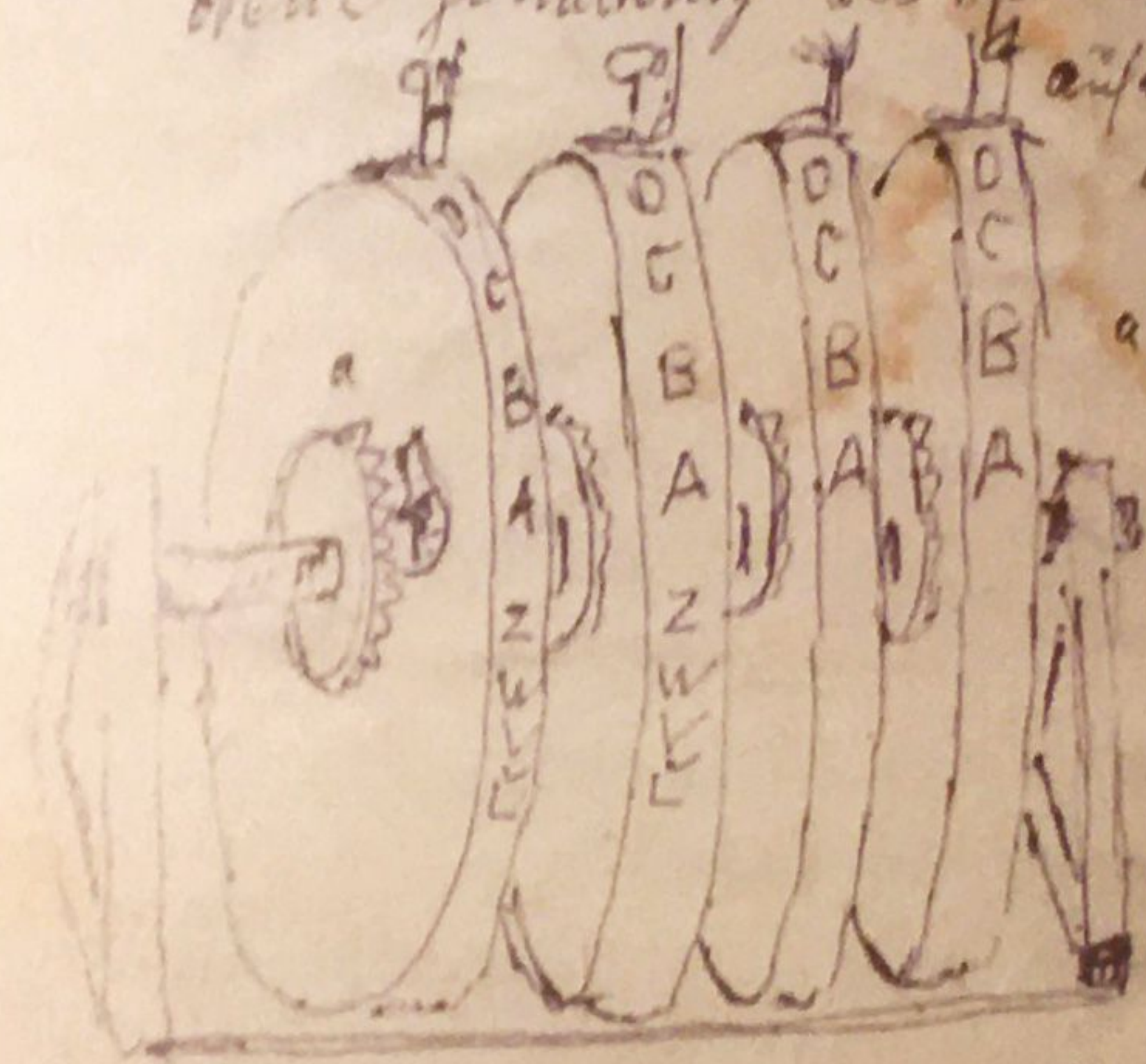
Hauptteil

Veränderung Wortblöcke Konsolidation

andere Gestaltung des Sprethaparats

aufsetzen des Blechfells
a, die Wort einstellung
a | 3 | 4 | Feuer hegen
zum fertigen

Sprechgerät - Messer

Met deze spreekmachine kon Mesmer geluiden maken, waarbij elk geluid overeenkwam met een letter uit het alfabet. Gustav Mesmer, *Spreekmachine*, ca. 1970, diverse materialen waaronder plastic, hout, papier, metaal, karton en veren. Gustav Mesmer Stiftung.

Gustav Mesmer maakte dit borstpantser dat hij als bescherming gebruikte op zijn vliegende fietsen of wanneer hij zijn vleugels droeg. Het moest hem ook beschermen tijdens zijn verrijzenis. Gustav Mesmer, *Borstpantser*, ca. 1980, metaal, hout, plastic, helm gevuld met stro. Gustav Mesmer Stiftung.